

har foreslaaet forskjellige Endringer, ligesom man har anset det for at være hensigtsmæssigt, at de forskjellige Bestemmelser, som gives i denne Henseende, udfondres af denne Lov og henfydes til en særlig Lov, væsentlig fordi disse mere detaillerede Bestemmelser antages ikke saa godt at have deres Plads i en almindelig Straffelov, ligesom de for en stor Del ere af en saadan Karakter, at der vel kan forudsættes lettere at kunne blive Spørgsmaal om at gjøre større eller mindre Forandringer i dem end i selve Straffeloven. Hvad disse foreslaaede Endringer i Lovforslaget forsaavidt angaar, tror jeg ligeledes for Dieblisset at kunne henvise til den afgivne Udvalgsbetænkning, hvor der er gjort udførlig Rede for, hvori disse Forandringer bestaa, og paa hvilke Hensyn Forslagene om dem ere begrundede. Jeg anser det for Dieblisset for rigtigt at indskrænke mig til det Spørgsmaal, som ligger Udvalgets Flertal og Mindretallet imellem, det af mig nævnte, om man skal fastholde den nuværende offentlige Henrettelse, eller om man skal begrænse Offentligheden, saaledes som det er foreslaaet først i Lovforslaget og senere af Udvalgets Flertal. Hvad nu dette Spørgsmaal angaar, er jo Lovforslaget saavel som Udvalgets Flertals Forslag forsaavidt som det gaar ud paa at tiltræde Lovforslaget, i denne Henseende først og fremmest begrundet i den almindelige Betragtning af det ublyggelig Demoraliserende, der er og har vilst sig at være tilstede ved den fuldstændig offentlige Henrettelse. Udvalgets Flertal lægger ikke væsentlig eller afgjørende Vægt paa det Hensyn, som Nogle maaste mene, at der ogsaa i denne Henseende burde tages til de Dømte, over hvem Straffen skal erekveres. Det har for Udvalgets Medlemmer, ialtsald for flere af dem, i Særdeleshed været det Afgjørende, at det er et lidet lysteligt Syn, det frembyder, at se en Samling af undertiden flere Tusinde Mennesker, Mænd og Kvinder, Borne og Børn, strømme sammen for at være tilstede ved et saadant blodigt Skuespil. Man mener, at dette meget let kan fremkalde forskjellige Ytringer af Raahed, og at det kan øve en høist uheldig Indflydelse paa forskjellige Mennesker, navnlig Kvinder og Børn. Man mener fremdeles, at Erfaringen har vilst, at det, at være tilstede ved saadanne blodige Optrin, kan ifølge Ideasociationer, som jeg ikke nærmere skal indlade mig paa at forklare, fremkalde allehaande Tanker, som kunde vise sig høist uheldbringende i Fremtiden. Man har, saavidt mig bekjendt, egentlig ikke kunnet indvende noget Bæseligt imod disse Hovedbetragtninger, som ligge til Grund for Ønsket

om at se den offentlige Henrettelse ombyttet med en anden Fremgangsmaade. De Indvendinger, som ere bleve gjorte gjældende fra Udvalgets Mindretals Side, ere heller ikke rettede imod denne Hovedbetragtning, men ere derimod grundede paa de Betæneligheder, som, Sagen set fra en anden Side, rejses mod at gjøre nogen Indskrænkning i Henrettelsens fulde Offentlighed. Mindretallet udtaler jo i den Henseende, at den indskrænkede Offentlighed, som Lovforslaget vil indføre, ikke vil være „saa betyggende for Retsbevidstheden, som man bør forlange ved den betydningsfuldeste, fra alle andre Straffe væsensforskjellige Straf, hvorom her er Tale“. Naar der spørges om, hvad der egentlig er Meningen af denne Sætning, antager jeg, at den finder sin Forklaring i, hvad der yderligere er tilføjet af Mindretallet, naar det hedder: „Vi antage, at Misbrug ikke ville kunne forebygges, og at skadelige Forestillinger om Straffens Anvendelse og Udførelse let ville kunne udbredes i Befolkningen; særlig ville vi fremhæve det Uheldige ved den indskrænkede Offentlighed paa Tider, hvor der hersker stærk politisk Bevægelse“. Det Sidste er jo ikke en selvstændig Indvending, det er kun en Fremhæven af Omstændigheder, under hvilke de to Betragtninger, som i det Foregaaende ere anførte, skulle fremtræde med en formentlig saameget desto større Vægt, og Indvendingen gaar altsaa ud paa, at, naar Offentligheden begrænses saaledes som foreslaaet, skulde Misbrug ikke kunne forebygges og skadelige Forestillinger om Straffens Anvendelse og Udførelse skulde let kunne udbredes i Befolkningen. Det forekommer mig, at disse Indvendinger vel kunde gjøres gjældende mod en hemmelig Henrettelse. Jeg tror, det maa erkjendes, at, hvis en Henrettelse foregaar indenfor Fængselsmuren, uden at der gives Adgang for Publikum til at være tilstede derved, bliver der aabnet en Mulighed for Misbrug. Historien lærer jo ogsaa, at saadanne Misbrug have fundet Sted, ialtsald lærer Historien, at den anden Indvending har vilst sig at være rigtig, den nemlig, at der har været udbredt Forestillinger om, at Misbrug have fundet Sted, Misbrug, som kunne finde Sted i en dobbelt Retning, enten saaledes at Domsældte behandles paa en utilbørlig Maade ved Henrettelsen, eller derved, at Dødsstraffen overhovedet ikke bringes til Udførelse imod den Saagjældende; men derimod tilstaar jeg, at jeg ikke kan skjønne, at disse Indvendinger ere berettigede ligesom overfor den Henrettelse, der sker med en saadan Offentlighed som den, der foreslaas i det første Stykke af Lovforslaget og senere i Flertallets dertil stillede Endringsforslag